

Arrest

nr. 310 423 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Kunar.

Op 17 maart 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 mei 2022 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) en hij werd bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Zijn advocaat was gedurende het hele gehoor aanwezig.

Op 24 januari 2023 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het subdorp Kandaro Kalai, dorp Ningalam, district Dare-e-Pech, provincie Kunar. U bent Pashtun van origine en werd geboren in 2002.

13 of 14 jaar voor uw vertrek begon uw vader voor het Afghaanse Nationale Leger te werken en werd hij in Uruzgan gestationeerd. Ergens gedurende zijn dienst werd hij gepromoveerd van sergeant-majoor van het bataljon tot sergeant-majoor van het regiment. Daarnaast werkte hij samen met buitenlandse adviseurs.

In de lente van 1397 (2018) – en zo'n twee jaar voor uw vertrek – werden de taliban actiever in uw regio. In dezelfde periode belden ze uw vader op met de boodschap dat hij zijn werkzaamheden diende stop te zetten. Deed hij dit niet, zouden zijn zonen vermoord worden. Uw vader belde u onmiddellijk na dit telefoongesprek op en zei u van niet meer naar school of de bazar te gaan. Hij vreesde namelijk dat de taliban u misschien zouden tegenhouden in de buurt van Perokhwal of Marogwai, twee subdorpen van Ningalam. Echter bracht hij u op dat ogenblik nog niet op de hoogte van de bedreigingen van de taliban. U stopte hierna effectief met naar school te gaan en uw vader bleef op post.

In de twee jaar die volgden, stuurden de taliban nog verscheidene dreigbrieven naar uw vader of naar uw gezin.

U kwam hier echter pas na uw aankomst in België achter.

De avond voor uw vertrek kwam uw vader plots thuis aan en zei hij dat u uw spullen moest nemen omdat jullie het dorp gingen ontvluchten. De volgende ochtend kwam een auto jullie ophalen. Pas wanneer jullie in Nimroz waren, kwam u erachter dat jullie naar het buitenland trokken. U verliet Afghanistan in 1399, zo'n drie maanden na de grote Eid (augustus 2020).

Via Pakistan, Iran en Turkije kwamen jullie na ongeveer tweeënhalve maand reizen in Griekenland terecht waar uw vingerafdrukken op 11/10/2020 werden genomen. Ook werd u door de politie van uw vader gescheiden en werd u in een opvangcentrum geplaatst. Hierna hebben u of uw moeder nooit meer iets van uw vader vernomen.

Uiteindelijk zette u met behulp van een smokkelaar uw reis voort. Op 17/01/2021 werden uw vingerafdrukken in Roemenië genomen.

Op 16/03/2021 kwam u in België aan. Uw verzoek om internationale bescherming werd de volgende dag door de Belgische autoriteiten geregistreerd.

Na de val van het vorige Afghaanse regime namen de taliban een checkpost boven uw huis in. Sinds dat moment dalen ze om de zoveel tijd naar uw huis af. Vervolgens verklaren ze naar u en uw vader op zoek te zijn en halen ze alles overhoop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: uw vader was sergeant-majoor in het Afghaanse leger en had daarnaast ook contact met buitenlandse adviseurs. Uw gezin werd meermaals bedreigd door de taliban. Uiteindelijk vluchtten u en uw vader om die reden het land uit.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Vooreerst is het opvallend dat uw kennis inzake de werkzaamheden van uw vader Azimullah uitermate beperkt is. Zo weet u niet bij welke dienst of regiment hij actief was, wat zijn verantwoordelijkheden waren, over hoeveel mensen hij de leiding had en of hij ooit heeft deelgenomen aan operaties. (CGVS, p. 9 - 10) Voorts kan u niets vertellen over het proces voorafgaande aan zijn indiensttreding of over zijn opleiding en kan u geen enkele van zijn collega's of oversten bij naam noemen. (CGVS, p. 10 - 11) Wat u wel meent te weten is dat uw vader in Uruzgan werkte, dat hij gepromoveerd werd van sergeant-majoor van het bataljon tot sergeant-majoor van het regiment en dat hij contact met buitenlandse adviseurs had. Echter kan u omtrent deze laatste zaken niet zeggen wanneer dit alles zou hebben plaatsgevonden. Daarnaast staan deze zaken, met uitzondering van de voornoemde promotie, duidelijk vermeld op de door u voorgelegde documenten.

Gelet op het feit dat uw vader 13 tot 14 jaar actief was, dat zijn hoedanigheid als militair de kern van uw betoog uitmaakt en dat u tegen het einde van deze periode – rekening houdende met de resultaten van de leeftijdsbepaling en het moment van uw vertrek – reeds tussen de 17 en 18 jaar oud was, kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u in staat bent een minimum aan concrete informatie omtrent de werkzaamheden van uw vader te verschaffen. Temeer omdat jullie na jullie vertrek nog ongeveer tweeënhalve maand samen zouden hebben gereisd, en u dus met andere woorden voldoende de tijd heeft gehad zich hieromtrent te informeren. Wanneer u op dit laatste gewezen wordt, stelt u dat er tijdens die tweeënhalve maand geen enkel moment is geweest waarop u aan uw vader vragen had kunnen stellen. (CGVS, p. 20) Het moge duidelijk zijn

dat het geenszins kan overtuigen dat u over heel deze periode nooit in de mogelijkheid zou verkeerd hebben uw vader hieromtrent te bevragen. Daarnaast dient nogmaals benadrukt te worden dat uw vader zijn job de reden was dat u uw familie en land van herkomst heeft moeten verlaten. De vaststelling dat u wat dit betreft in ernstige mate tekortschiet, doet dan ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangaande de documenten die u voorlegt teneinde het profiel van uw vader te staven dient voorts het volgende opgemerkt te worden. In eerste instantie is het opvallend dat u in wezen niets kan zeggen over de door u voorgelegde documenten afgezien van het feit dat er zich certificaten en 'brieven van appreciatie' tussen bevinden.

Hieromtrent stelt u echter dat u dit enkel weet omdat u het zelf gelezen heeft. (CGVS, p. 14) Daarnaast is het enigszins bevreemdend dat uw vader ervoor zou opteren al zijn documenten bij uw – op dat tijdstip – ongeveer twaalf- of dertienjarige broer achter te laten. (CGVS, p. 3 ; 14) Het lijkt immers niet onzinnig om te stellen dat de taliban er niet voor zouden terugdeinzen het huis van een hooggeplaatste militair die ze reeds in het vizier hadden te doorzoeken. Derhalve houdt het bewaren van een veelheid aan documenten waarop onder andere een groot aantal personen herkenbaar zijn, of in sommige gevallen zelfs met naam in een organogram afgebeeld staan, een enorm risico in. En dit zowel voor de personen in kwestie als uw eigen gezinsleden. Dat een hooggeplaatste militair op dergelijk wijze met dermate vertrouwelijke informatie zou omspringen, lijkt dus weinig plausibel.

Bovenstaande buiten beschouwing gelaten, is het evenwel belangrijker om te benadrukken dat uit de voorgelegde documenten geenszins kan opgemaakt worden dat Safi Azimullah uw vader zou zijn. Want hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud in staat was Safi Azimullah op een organogram aan te duiden, dient opgemerkt te worden dat hij herkenbaar afgebeeld staat. In die zin dat hij, met uitzondering van één andere man, op beide afbeeldingen de enige persoon met een baard was. (Daarnaast staat zijn naam ook telkens onder de afbeeldingen.) Bovendien legt u, hoewel u tijdens het onderhoud het tegendeel beweerde, geen taskara van uzelf voor. (CGVS, p. 3) Met andere woorden kan dus niet zonder meer worden aangenomen dat u de zoon van Safi Azimullah bent. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan uw dossier werd toegevoegd, dat in Afghanistan een hoge mate van corruptie bestaat en dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen. Zelfs indien u uw taskara zou hebben voorgelegd, had dit – wegens een gebrek aan geloofwaardige verklaringen – bijgevolg ook niet voldoende geweest om uw identiteit te staven. Voorgaande vaststellingen doen derhalve ernstige twijfels rijzen bij het militair profiel van uw vader.

Voorts ontbreekt het uw relaas zelf ook aan enige logica. U stelt namelijk dat uw vader reeds in 1397, ongeveer anderhalve maand na aanvang van het schooljaar (maart 2018, zie artikel toegevoegd aan dossier), door taliban uit uw eigen regio gecontacteerd werd met de boodschap dat zijn zonen zouden vermoord worden als hij niet stopte met werken. Onmiddellijk daarna belde hij u op om te zeggen dat u niet meer naar school mocht gaan.

(CGVS, p. 11) De komende twee jaar tot aan uw vertrek waagde u zich niet meer buiten de grenzen van uw eigen dorp. (CGVS, p. 18 - 19) Terzelfdertijd geeft u evenwel aan dat er in de periode tot aan uw vertrek niets meer gebeurd is. (CGVS, p. 21) Dit zou dus met andere woorden willen zeggen dat, ondanks dat de taliban u en uw gezinsleden meermaals met de dood bedreigden omdat uw vader een hooggeplaatste militair was, ze uw gezin twee jaar lang met rust lieten. En dit terwijl u zelf zegt dat ze in deze periode actiever werden in de regio alsook vaak aanwezig waren in Perokhwal, een subdorp van uw hoofddorp Ningalam. (CGVS, p. 6 ; 11)

Daarnaast verklaart u dat u in uw eigen subdorp Kandaro wel gewoon naar uw velden, de moskee of de winkels kon gaan. (CGVS, p. 19) Gelet op de meerdere bedreigingen aan het adres van uw gezin en de hoge positie van uw vader binnen het Afghaanse veiligheidsapparaat, kan deze passieve houding van de taliban geenszins overtuigen.

Bovendien is het weinig plausibel dat, wanneer uw vader dergelijke bedreigingen van de taliban krijgt en hij u aanmaant niet meer naar school te gaan, het verder geen probleem is dat u zich binnen uw eigen dorp buitenshuis en in het openbaar begeeft. In dezen dient voor alle duidelijkheid nogmaals aangestipt te worden dat de taliban een subdorp verder actief waren. Deze vaststellingen maken dat uw betoog aan geloofwaardigheid inboet.

Ook het vervolg van de feiten houdt weinig steek. U verklaart namelijk dat uw vader u zonder enige waarschuwing in allerijl thuis kwam ophalen om het land te ontvluchten. In eerste instantie is het wat dit betreft bijzonder opmerkelijk, en weinig aannemelijk, dat u het volledig heeft nagelaten te vragen wat uw vader ertoe dreef een dermate drastische beslissing te maken. (CGVS, p. 22) Het voornaamste punt in dezen is echter dat, aangezien uw vader zich op dat moment gedwongen zag samen met u het land te ontvluchten, er verondersteld kan worden dat hier een aanleiding voor was. Hij werd immers al twee jaar lang door de taliban bedreigd zonder dat er veel veranderde voor u en uw gezin, afgezien van het feit dat u niet meer naar school ging. Derhalve moet hij ervan overtuigd zijn geweest dat u in groot gevaar verkeerde. Dit in het achterhoofd houdende, is het uiterst merkwaardig dat de taliban uw familie in de acht maanden tot aan de overname van het land nooit zouden hebben opgezocht.

Wederom dient aangestipt te worden dat uw vader een hoge positie binnen het Afghaanse veiligheidsapparaat bekleedde en dat de taliban er reeds meermaals mee bedreigd hadden al zijn zonen te

vermoorden. (CGVS, p. 11 ; 16) Dat ze vervolgens ook na jullie vlucht maandenlang de moeite niet doen om langs te komen, lijkt derhalve weinig plausibel. Voorgaande bemerkingen hollen de geloofwaardigheid van uw relaas verder uit.

Tot slot dient onderstreept te worden dat de ernst van uw vermeende vrees voor vervolging niet blijkt uit de handelingen van de taliban, zowel voor als na uw vertrek uit Afghanistan. Zoals reeds werd aangestipt, hebben de taliban u of uw gezinsleden nooit persoonlijk benaderd voor uw vertrek. En dit terwijl de eerste bedreiging reeds twee jaar voor uw vertrek geuit werd, uw vader een hooggeplaatste militair zou zijn geweest en de taliban een subdorp verder wel actief waren. Ook na uw vertrek duurde het bovendien tot na de val van het vorige regime alvorens de taliban bij u thuis langskwamen. Wanneer ze dan effectief langskomen, halen ze louter uw huis overhoop omdat ze weten dat uw vader de vorige regering gediend heeft. (CGVS, p. 15) Wederom dient echter op de aard van de originele bedreigingen gewezen te worden. De taliban dreigden er immers mee al uw vader zijn kinderen te vermoorden. (CGVS, p. 16) Dat de taliban dus niet verder zouden gaan dan het op stellen zetten van uw huis is derhalve weinig aannemelijk. Meer algemeen kan gesteld worden dat – gelet op het profiel van uw vader, de aard van de bedreigingen en het feit dat jullie het land ontvlucht zijn – de eerder milde handelswijze die u doorheen uw betoog aan de taliban toeschrijft geenszins kan overtuigen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen doet besluiten dat de geloofwaardigheid van uw relaas onherroepelijk is aangetast. U bent er bijgevolg niet in geslaagd de door u geschetste gang van zaken aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op uw vader zijn vermeende werkzaamheden – zijnde de verscheidene certificaten, organogrammen en foto's - wordt verwezen naar voorgaande bemerkingen inzake het gemak waarmee dergelijke documenten in Afghanistan kunnen bekomen worden en het feit dat u geenszins heeft aangetoond dat deze persoon uw vader zou zijn. Ook wat betreft de dreigbrief en de twee bevestigingen van uw vader zijn problemen, respectievelijk afkomstig van het 'Islamic Social Committee' en van de districtsgouverneur van Dare-e-Pech, kan opgemerkt worden dat dergelijke documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghanistan.

Daarnaast dient het opgemerkt te worden dat u het heeft nagelaten te vermelden dat u dergelijke bevestigingen vanwege de overheid voorlegt. Voorts zijn de zeer ernstige bedreigingen die in de dreigbrief geuit worden niet in overeenstemming met de milde handelswijze die u doorheen uw betoog aan de taliban toeschrijft. Meer algemeen is het zo dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in dezen niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen:

(i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze

gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire

socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk.

De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker stelt de taliban te vrezen omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Zijn vader werkte voor het Afghaans nationaal leger als sergeant-majoor van een regiment en had ook contact met buitenlandse adviseurs. De taliban eiste dat zijn vader zijn werkzaamheden zou stoppen, hetgeen deze laatste weigerde. Hierdoor werd het gezin bedreigd door de taliban. In augustus 2020 vluchtte verzoeker samen met zijn vader uit Afghanistan.

De commissaris-generaal stipt vooreerst aan dat de hoedanigheid van zijn vader als militair de kern vormt van het betoog van verzoeker. De commissaris-generaal is van oordeel dat de kennis van verzoeker aangaande de werkzaamheden van zijn vader uiterst beperkt zijn, waardoor getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts stelt de commissaris-generaal dat verzoeker in wezen niets kan zeggen over de documenten van zijn vader die hij heeft neergelegd en vindt de commissaris-generaal het bevreemdend dat een hooggeplaatste militair zijn vertrouwelijke informatie zou achterlaten bij zijn jonge zoon. Daarnaast twijfelt de commissaris-generaal er ook aan dat S. A. de vader van verzoeker zou zijn en stelt ook dat de identiteit van verzoeker niet vaststaat.

Op 15 juli 2024 heeft de advocaat van verzoeker een aanvullende nota neergelegd waarbij hij aanstipt dat de vader van verzoeker inmiddels ook in België is aangekomen en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker legt verschillende documenten neer, die zijn vader ook heeft neergelegd naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij legt een foto neer waarop hij te zien is met zijn vader, hij legt een kopie van een aantal certificaten van zijn vader neer, alsook de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals ingevuld door zijn vader, de bijlage 26 van zijn vader, een kopie van de taskira van zichzelf en van zijn vader en een aantal foto's waarop zijn vader in militair uniform staat.

Hoewel uit landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger blijkt evenwel dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55; EUAA Afghanistan-Country Focus, december 2023, p. 62-63), hetgeen in casu van toepassing kan zijn.

Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten in het verleden benadrukt de Raad alleszins dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

Gelet op de nieuwe aangevoerde elementen waaruit blijkt dat S.A. inmiddels ook in België is en zelf ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat verzoeker stukken heeft voorgelegd om zijn identiteit en de afstammingsband met S.A. te bewijzen, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker de zoon is van S.A. Aangezien er onmiskenbaar een connectie is tussen het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dat van S.A., die stelt een risicoprofiel te hebben dringt een toekomstgericht onderzoek zich op.

Het is belangrijk te onderzoeken of S.A. daadwerkelijk het profiel heeft dat door verzoeker werd geschetst en om na te gaan welke verklaringen hij mogelijk heeft afgelegd over de problemen die zijn familie, waaronder verzoeker, hierdoor heeft ondervonden. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met de stukken die verzoeker aan zijn aanvullende nota heeft gevoegd.

Aangezien verzoekers persoonlijke vervolgingsfeiten in wezen werden beoordeeld vanuit de premisse dat zijn verwantschap met zijn vader niet vaststond en dat er geen geloof kon worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader, dienen de motieven van de bestreden beslissing aldus heronderzocht te worden en de eerder vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden dienen herbekeken te worden in het licht van de nieuwe elementen die werden aangebracht door verzoeker.

Zelfs indien verzoeker niet aannemelijk zou maken in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, kan er heden in het licht van de actuele situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Door verzoeker worden in de aanvullende nota elementen aangebracht die een grondig onderzoek rechtvaardigen naar het risico bij terugkeer, gelet op het mogelijke profiel van verzoeker als zijnde familielid van een hooggeplaatst lid van het ANF.

De Raad is ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

Gelet op de vaststellingen in wat voorafgaat, besluit de Raad dat een verder en gedegen onderzoek naar de vrees voor de taliban ingevolge de aangevoerde tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaans nationaal leger, zich opdringt.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming evenwel niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU